

Συνών. *τ ρ α υ λ ί ζ ω, ψ ε υ δ ί ζ ω*. 2) Μεταφ., 'Εκφράζομαι άσαφώς, άορίστως, άποσιωπῶ κάτι: *Είχε κάτι νά πῃ ἀλλὰ γλωσσοκόμπιασε*.

γλωσσόκομπος ὁ, Κεφαλλ. Κῶς γλωσσόκομπους Εὔβ. ('Ακρ.) γλωσσόκομπο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. *γ λ ὠ σ σ α καὶ κ ό μ π ο ς*.

Γ λ ω σ σ ο δ έ τ η ς 2, τὸ ὅπ. β.λ. ἐνθ' ἄν.: *Δέν ἀκοῦς τί σὶ ρουτάου; Τοῦ γλυσσόκομπου ἔχ'ς;* 'Ακρ. Σ' ἐπιασε-μ-πάμ ὁ γλωσσόκομπος καὶ δέ-μ-μιλῆς; Κῶς || Φρ. *Τὸ γλωσσόκομπο τὸν ἐπιασε* (δέν ὠμίλησε ἢ ἐσιώπησεν αἰφνιδίως) Λεξ. Δημητρ.

γλωσσοκοπάνα ἡ, σύνθηθ. γλωσσουκοπάνα βόρ.ιδιόμ. γλωσσοκοπάνω Κέρκ. γλωσσοκοπάνος ὁ, Νάξ. (Καλόξ.) γλωσσοκοπάνης Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γλυσσουκοπάνης 'Ηπ. (Μαργαρ.) γλυσσουκοπάν'ς 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. ('Αράχ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. *γ λ ὠ σ σ α καὶ κ ο π ά ν α*.

1) Μετων., συνήθως ἐπὶ γυναικός, φλύαρος, πολυλόγος συνηθ.: *Εἶναι μιὰ γλωσσοκοπάνα!* 'Ο Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ ἀπ' αὐτὴ τῇ γλωσσοκοπάνᾳ σύνθηθ. *Ἔναι 'φτοῦνος 'φτοῦ 'νας γλωσσοκοπάνης!* Θέ μου, φύλαε! Πελοπν. (Γαργαλ.) *'Ηρθε 'κείν' ἡ γλωσσοκοπάνα τ'ς 'Αθηνῶς καὶ μᾶς πῆρε τὸ κεφάλι* (μᾶς ἐξάλισε μὲ τὴν φλυαρίᾳ της) Βάλτ. *Δὲ μαδαλώνεται τῇ γλωσσοκοπάνᾳς ἡ γλῶσσα Κρήτ.* Οὐριάνασί μου τῇ γεφαλῇ μου οἱ γλωσσοκοπάνες (οὐριάνασι = ἐκλούβιαναν) αὐτόθ. || 'Ασμ.

Τὸ πουλλάκι μῶχει μάννα | μιὰ γριὰ γλωσσοκοπάνα, ἀνάθεμά τσι τσι γριές, | πόχοννε γλῶσσες μακριές Νάξ. || Ποίημ.

*Καὶ κοιμισμένη 'ς τὰ ὄνειρά της βλέπει
μουρλὴ γλωσσοκοπάνα πολιτεία
τὸν Περικλῆ. Μὰ ὁ Χριστὸς τῆς πρέπει*

Κ. Παλαμ., Καμ. λιμνοθ., 84. Συνών. *γ λ ω σ σ ο ὤ, λ ο γ ο ὤ, σ τ ο μ ο ὤ*. 2) Αὐθάδης, θρασὺς πολλαχ.: *'Ε, κακόσυρτε, γλωσσοκοπάνε, κι ἄ' σὲ μαγγώσω!* Νάξ. (Καλόξ.) 'Ο Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ ἀπὸ τὴν 'Αννιώ! *Εἶναι νιὰ γλωσσοκοπάνα, ποὺ δὲ 'χτιμάει οὔτε πεζοὺς οὔτε καβαλλαραίους* (αὐθαδιάζει εἰς ὅλους) Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. *γ λ ω σ σ ᾱ ς 1*. 3) Κακολόγος, κακόγλωσσος σύνθηθ.: *'Εσὺ νὰ μαζέψης τῇ γλῶσσᾳ σου, διαόλου γλωσσοκοπάνα Κύθηρ. Μ' αὐτὴν τῇ γλυσσουκοπάνᾳ ποιός θὰ τὰ βγάν' 'ς τοῦ κιφάλ'!* 'Ηπ. (Ζαγόρ.) *Μὲ τούτῃ τῇ γλωσσοκοπάνᾳ δὲ δὰ βγάνει κανεὶς πέρα Ζάκ.* (Μαχαιρᾶδ.) Συνών. *γ λ ω σ σ ο ὤ, κ α κ ό γ λ ω σ σ η*. 4) Τὸ φυτὸν Γλαδιόλος ὁ ἀρουραῖος (*Gladolus segetum*), τῆς οἰκογ. τῶν 'Ιριδιδῶν (*Iridaceae*), τὸ ἀρχ. ξιφίον μὲ φύλλα αστοιχηδὸν ἀπ' ἀλλήλων διεστῶτα» (Διοσκορ., 'Υλ. ἱατρ. 4,20) 'Αθῆν. Σῦρ. Συνών. *ἀ γ ρ ι ο κ ό κ ο ρ α ς 2, ἀ γ ρ ι ο π ε τ ε ι ν ό ς 2, γ λ α δ ι ό λ ο ς, μαχαίρα, μαχαιρίδα, μαχαιρίδι, μαχαίριτσα, ξιφάρα, πασχάτικο, σπαθοβότανο, σπαθόχορτο*.

γλωσσοκοπανίδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *γ λ ω σ σ ο κ ο π ά ν α* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί δ α.

Γ λ ω σ σ ο κ ο π ᾶ ν α 1, τὸ ὅπ. βλ.

γλωσσοκοπάνημα τό, Πελοπν. (Γαργαλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γλωσσοκοπάνισμα Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γ λ ω σ σ ο κ ο π α ν ὤ*.

1) Φλυαρία, πολυλογία Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) 2) Κακολογία κακογλωσσία Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

γλωσσοκοπανῶ Κύπρ.—Γ. Σουρῆ, Ρωμ., 113 Κ. Χρηστομ., Κερέν. κούκλ., 57 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυσσουκοπανῶ Στερελλ. (Τοπόλ.) γλωσσοκοπανάω Ζάκ. Πελοπν. (Λάστ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλωσσοκοπανάου Πελοπν. (Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γλωσσοκοπανίζω Ζάκ. Πελοπν. (Γορτυν.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *γ λ ω σ σ ο κ ο π ά ν α*. Τὸ *γ λ ω σ σ ο γ λ ω σ σ ο κ ο π α ν ί ζ ω* ἐκ τοῦ ἀορ. κατ' ἀναλογ. τοῦ εἰς -ι σ α ἀορ. τῶν ρ. εἰς -ί ζ ω. Βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1,272.

1) Φλυαρῶ, πολυλογῶ Στερελλ. (Τοπόλ.) Κ. Χρηστομ., ἐνθ' ἄν. Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: *Χαιρέτησαν τῇ θεῖᾳ 'Ελέγκω πού 'τονε χωμένη μέσα 'ς τὸ γυναικομάνι καὶ γλωσσοκοπανοῦσε Κ. Χρηστομ., ἐνθ' ἄν. Τί γλωσσοκοπανᾷς αὐτοῦ τόσην ὥρα; Λεξ. Δημητρ. Τί γλυσσουκοπανᾷς, μουρῇ; Τοπόλ. || Ποίημ.*

Κι αὐτοὶ τοῦ γλωσσοκοπανᾶν τὸ πάθος νὰ κολλήσῃ Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν. 2) 'Υβρίζω Ζάκ. Κύπρ. Πελοπν. (Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ.: *Τί σοῦ κάνει, μωρ' ἀχαίρευτε, ἡ γυναικούλα ποὺ τήνε γλωσσοκοπανᾷς οὔλῃ 'μέρα; Κοντογόν. Μὲ γλωσσοκοπανάει καὶ μὲ λέει ἀνυκοκῶρευτη! Τί τῆς ἔκανα ἡ φτωχοῦλα; Ποταμ. 'Αν κόψουν ἓνα κομματάκι... καὶ τὸ δώσουν 'ς τὸ γλωσσῖαν ἄντρα νὰ τὸ φάῃ χωρὶς νὰ ξέρῃ τίποτα, θ' ἀλλάξῃ ὀλότελα, δὲ θὰ γλωσσοκοπανᾷ τῇ γυναίκα του, καὶ θὰ τὴν ἀφίνη νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει Κύπρ. 3) Κακολογῶ, συκοφαντῶ Λεξ. Πρω. Δημητρ.: *Γλωσσοκοπανάει ὅλες τίς γειτόνισσες Λεξ. Δημητρ. 4) 'Επιτιμῶ σφοδρῶς Πελοπν. (Γορτυν.) 5) Αὐθαδιάζω Λεξ. Πρω. Συνών. γ λ ω σ σ ε ὤ ω 3, γ λ ω σ σ ι ά ζ ω 3α, β, κ α κ ο λ ο γ ὤ, κ α κ ο κ ρ έ ν ω*.*

γλωσσοκοπιᾶ ἡ, Λεξ. 'Ελευθερουδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *γ λ ω σ σ ο κ ό π ο ς*.

1) Πολυλογία, φλυαρία ἐνθ' ἄν. 2) Αὐθάδεια, ἀθυροστομία Λεξ. Δημητρ. 3) Κακολογία Λεξ. 'Ελευθερουδ. Δημητρ.

γλωσσοκόπος ὁ, Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., 105 Κ. Οἰκονόμ., Περὶ προφ., 498.

Ἐκ τοῦ ρ. *γ λ ω σ σ ο κ ο π ὤ*.

Φλύαρος, πολυλόγος ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

*Διόχνεις, τὸ κοντύλι σου φραγγέλιο
τοὺς νυσταγμένους καὶ τοὺς γλωσσοκόπους*
Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

γλωσσοκοπῶ Κρήτ. ('Εμπαρ.)—Ι. Δραγούμ., 'Ελληνισμ. καὶ 'Ελλην., 11 — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 'Ελευθερουδ. Πρω. Δημητρ. γλωσσοκοπάω Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλωσσοκοπάου Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Τὸ 'Ελληνιστ. *γ λ ω σ σ ο κ ο π ὤ*.

1) Φλυαρῶ, μωρολογῶ ἐνθ' ἄν.: 'Ο καθένας ἐδῶ κοιτάζει

νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του παίζοντας χαρτιά, μιλῶντας καὶ κακολογῶντας καὶ γλωσσοκοπῶντας I. Δραγούμ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γ λ ω σ σ ο κ ο π α ν ὦ 1. 2) Κακολογῶ Λεξ. Δημητρ. Συνών. γ λ ω σ σ ο κ ο π α ν ὦ 3. 3) Ὑβρίζω Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. Συνών. γ λ ω σ σ ο κ ο π α ν ὦ 2.

γλωσσολύτης ὁ, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ λ ύ τ η ς.

Ἡ παιδιὰ γ λ ω σ σ ο δ έ τ η ς, τὸ ὅπ. βλ., ὅπου καὶ συνών.

γλωσσοπονίος ὁ, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ω σ σ ὀ π ο ν ο ς καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ λ. -ί ο ς, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ. εἰς Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 8 (1911-1912), 3 Α. Παπαδοπ., Γραμμ. Ποντ. διαλ., 123.

1) Γ λ ω σ σ ὀ π ο ν ο ς, τὸ ὅπ. βλ. 2) Μεταφ., ἡ γλωσσολύτης, φλυαρία.

γλωσσόπονος ὁ, Πόντ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ π ὀ ν ο ς.

Πόνος, ἄλλος τῆς γλώσσης. Πβ. δ ο ν τ ὀ π ο ν ο ς, κ ε φ α λ ὀ π ο ν ο ς, κ ο ι λ ὀ π ο ν ο ς, ν υ χ ὀ π ο ν ο ς, σ τ ο μ α χ ὀ π ο ν ο ς κ.τ.δ.

γλωσσοπούλα ἡ, Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθρακ. Ὁθων. Παξ. γλωσσόπουλο τό, Πελοπν. (Μεσσην.) γλωσσόπον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -π ο υ λ α, -π ο υ λ ο, διὰ τὴν ὅπ. βλ. -π ο υ λ ο ς.

1) Μικρὰ γ λ ὦ σ σ α 1 Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): "Εβγαλ' τὸ γλωσσόπο σ', ἃς τερεῶ γιὰ μ' ἐκάεν (βγάλε τὴ γλωσσίτσα σου, νὰ ἰδῶ μήπως ἐκάηκες) Τραπ. Συνών. γ λ ω σ σ ἄ κ ι 1, γ λ ω σ σ α ρ ἄ κ ι, γ λ ω σ σ ῖ δ α, γ λ ω σ σ ῖ δ ι 1, γ λ ω σ σ ῖ τ σ α 1, γ λ ω σ σ ῖ τ σ ι 1, γ λ ω σ σ ο ὔ λ α.

γλωσσοπύρωμα τό, Κύπρ. (Πάφ. κ.ά.) γλωσσοπύρωμαν Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ π ύ ρ ω μ α. Πβ. ἄ ν ε -μ ο π ύ ρ ω μ α, κ ε φ α λ ο π ύ ρ ω μ α, μ α γ ο υ λ ο π ύ ρ ω μ α, ὁ δ ο ν τ ο π ύ ρ ω μ α.

Ἡ λ. μόνον εἰς ἐπὶ φδ., τὸ ἐρυσίπελας τῆς γλώσσης.

γλωσσόγραμμα τό, Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Βλαστ. 386 Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ ρ ἄ μ μ α.

Ὁ χαλινός, τὸ κάτωθεν τῆς γλώσσης, νεῦρον τὸ ὁποῖον τὴν συγκρατεῖ ἐνθ' ἄν. Συνών. γ λ ω σ σ ο δ έ τ η ς 2.

γλωσσότρυπα ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τ ρ ὦ π α.

Ἡ πλησίον τῆς καμπύλης τοῦ γούου τοῦ ἀρότρου ὁπή, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνσφηνούμενον στηρίζεται τὸ ἕτερον ἐκ τῶν ἄκρων τοῦ ἱστοβοέως, τὸ ὀνομαζόμενον γ λ ω σ σ ῖ δ ι.

γλωσσοτρωγούδα ἡ, ἐνιαχ. γλωσσοτρωγούδα Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ω σ σ ο τ ρ ὶ γ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὦ δ α.

Ἡ διὰ τῶν φθονερῶν λόγων βασκανία ἐνιαχ.: Ἡ γλωσσοτρωγούδα τῶν ἀθρώπων τὸν ἔφαε νεῦρον τὸν ἀθρώπο. Πβ. γ λ ω σ σ ο φ α γ ῖ ἄ.

γλωσσοτρωγούρα ἡ, ἐνιαχ. γλωσσοτρωγούρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ω σ σ ο τ ρ ὶ γ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὦ δ α.

Γ λ ω σ σ ο τ ρ ὶ γ ὠ ὦ δ α, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Χωρετὰ εἶναι ἡ γλωσσοτρωγούρα τοῦ κόσμου Ἀπύρανθ.

γλωσσοτρώγω σύνθηθ. γλωσσοτρώω Ἄνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ. Πλατανιστ.) Ἡπ. (Ραδοβύζ.) Ζάκ. Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Ἀποκόρ. Ρέθυμν. κ.ά.) Μῆλ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Ἀμαλ. Βαλτεσιν. Λακων. Μεσσην. Σκορτσιν. Τριφυλ.) Ρόδ. Σίφν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλωσσοτρώω Κῶς (Καρδάμ.) γλωσσοτρώω Εὐβ. (Βρύς.) Πελοπν. (Βερεστ. Βούτσ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γλουσσοτρώω βόρ. ἰδιώμ. γλουσσοτρώω Θεσσ. (Δομοκ.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Λέσβ. (Μανταμᾶδ.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Κουνουπίν. Περίστ. Σπάρτ. Τριχων.) γλωσσοτρώω Πελοπν. (Βούτσ. Δάρα Ἀρκαδ.) Ἀόρ. ἐγλωσσόφαγα κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. κ.ά.) γλωσσόφαγα κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. κ.ά.) ἐγλωσσόφαγα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γλουσσοφάγα Θεσσ. (Τσαγκαρ.) γλωσσούφαγα Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τοῦ ρ. τ ρ ὶ γ ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Ἐνεργ. καὶ μέσ. με μετβ. σημ. 1) Διὰ τῆς γλώσσης βλάπτω τινά, ἤτοι κακολογῶ, ὁμιλῶ μετὰ φθόνου περὶ τῶν ἀγαθῶν τινος, βασκαίνω κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. κ.ά.): Μὲ γλωσσόφαγαν σύνθηθ. Μὴ μὲ γλωσσοτρώω. Ἡ γλωσσοφαγία εἶναι κακὸ Πελοπν. (Λακων.) Σὲ γλωσσοτρώω νὰ φύγῃς, καὶ σὺ μοῦ 'κατσερ σφυρὶ 'ς τὸ κεφάλι (= μοῦ γίνεσαι ἐνοχλητικὸς) Πελοπν. (Βούτσ.) Τὴν ἐγλωσσοφάγα μὲ τσι κουβέντες τως Κρήτ. (Κατσιδόν.) Ἐγλωσσοφάγασι μου τὸ παιδί μου Κρήτ. (Μεραμβ.) Μὲ γλουσσοτρώω καθὶ μέρα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἀμα πετὰ γλώσσες ἡ φωτιά, κάποιος μᾶς γλωσσοτρώει Ἄνδρ. Ὀντας κρέν' ἡ φωτιά, κάποιος μᾶς γλωσσοτρώει (ὄντας κρένη = ὅταν τρίζῃ σὰν νὰ φωνάζῃ) Πελοπν. (Γαργαλ.) Μᾶς γλωσσοτρώω καὶ σκάξ' ἡ φωτιά Πελοπν. (Δίβρ.) Ἡ φωτιά κ' βιντιάζ' κάποιους μὲ γλουσσοτρώω Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τώρα δὲ πάλι πού 'δανε πῶς ἤκαμε πεδακόσα πινάκια γέννημα τὸ χωράφι, θὰ μᾶς γλωσσοφάνε Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Τώρα πού εἵμαστε καλά, οὐλοὺς οὐ κόσμους μᾶς γλουσσοτρώω (= ὁμιλεῖ φθονερῶς) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μαζεύονται οἱ ντρόλες καὶ γλωσσοτρώω τὸν κόσμον (ντρόλες = νωθραὶ) Πελοπν. (Βαλτεσιν.) Τὴ γλώσσα του νὰ φάῃ ἀπὸ μᾶς γλωσσοτρώει! (ἀρὰ) Κρήτ. (Ἀποκόρ.) Νὰ φᾶνε τὰ κομμάτια δὼς ἀπὸ μὲ γλωσσοτρώω (ἀρὰ) Κρήτ. (Νεάπ.) Τὴ γλωσσοφάγα πού πῆρε πλούσιον ἄντρα, καὶ τὸν ἔχασε Λεξ. Δημητρ. Μᾶς γλωσσοτρώω καὶ δὲ βλέπουμε προκοπὴ αὐτόθ. Ἐκεῖ ἡ γειτονιά φθονοῦσε καὶ μακάριζε, ἐδῶ γλωσσότρωγε καὶ περιγελοῦσε Γ. Ξενόπ., Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφ., 2.105 || Ποίημ.

Κὶ ἀδίκως τὸν γλωσσόφαγαν μ' αὐτὴν τὴν Κωπαῖδα Γ. Σουρῆς, Ρώμ. 83. Συνών. ἄ ν α π ῖ ἄ ν ω 9. 2) Μέσ. διαπληκτίζομαι Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.):

